

РЕШЕНИЕ

№ 36554

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5986** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. К. И. против решение от 26.03.2025 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-033812/29.01.2024 г. издадено от началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, СДВР за наложена „глоба“ по т. 1 – за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП в размер на 20 лв., на основание чл. 185 от ЗДвП и по т. 2 – за нарушение на чл. чл.123,ал. 1, т.3, б. „в“ от ЗДвП в размер на 100 лв. и лишаване от правото да управлява МПС за срок от 2 месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че неправилно е ангажирана отговорността му на основание чл. 188, ал. 2 от ЗДвП. От съда се иска отмяна на оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени наказателното постановление.

В съдебното заседание, касаторът, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, не се явява. По делото е постъпил отговор на касационна жалба от 23.07.2025 г. Оспорва изложените в касационната жалба твърдения. Твърди, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения -наказателното постановление и административния акт са издадени в законоустановените срокове. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XXV касационен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, в контекста на становището на страните и релевираните касационни основания, съобразно правомощията си по чл.218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, Районният съд, анализирайки събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя и информацията в приобщените, по реда на чл. 283 от НПК, писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна следното, че на 15.09.2022 г. г., около 11:15 часа в [населено място], на [улица], № 6, вход на „К. на строителите“, неизвестен водач, на товарен автомобил марка „С. Джъмпер“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Глобъл Уест Груп България“ ЕООД е причинил леко ПТП с паркиран л.а. „Д. Докер“, като е счупил лявото му огледало. Св. Е. И. е възприела настъпването на ПТП, както и факта, че водачът на товарния автомобил не е спрял. Тя е догонила водача, спряла го е и му е казала, че е счупил огледалото на служебния ѝ автомобил и че следва да напишат протокол за ПТП. Той от своя страна и заявил „Много важно, едно огледало“, след което продължил по пътя си. Св. И. е сигнализирала за настъпилото ПТП и на мястото на инцидента били изпратени служители от отдел „ПП“ при СДВР), взели сведения от другия участник в произшествието – И. и като огледали щетите по ППС, съставили Протокол за ПТП № 11273/15.09.2022 г. и скица към него, изготвена е и докладна записка от полицейски служител В. Д.. След установяване на собствеността на товарния автомобил марка „С. Джъмпер“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Глобъл Уест Груп България“ ЕООД е бил призован законният му представител К. К. И., който на 08.08.2023 г. е подписал декларация, в която е посочил, че не знае кой е управлявал МПС с ДК № 4418 НС на 15.09.2023 г.

За цитираното нарушение и съставен е АУАН от 08.08.2023 г. – предпоставка за налагане на горепосоченото административно наказание „глоба“ с НП № 23-4332-033812/29.01.2024 г.

От правна страна, предвид събраните в хода на въззивното производство писмени и гласни доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, въззивният съд е приел, че оспореното НП е издадено от компетентен орган, АУАН е съставен, съобразно изискванията на ЗАНН, във връзка с което е потвърдил и оспореното НП.

Съставът на СРС е проверил обективно, пълно и всестранно отразените в АУАН и в наказателното постановление обстоятелства, посредством разпит на свидетели. Анализирал е в съвкупност всички доказателства (гласни и писмени), като е изложил мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност на санкционираното лице, които касационният съд изцяло споделя.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от Софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

На следващо място в хода на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на постановеното съдебно решение. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства. От разпита на свидетелите обективирани в протоколите от проведените с.з. и съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен и обоснован извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 20, ал. 1 ЗДвП. В същото време, е безспорно, че касаторът е напуснал мястото на местопроизшествието и не е уведомил съответната служба за контрол на МВР, с което е осъществил състава на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията на свидетелите доколкото не си противоречат относно установяване факта, че е предприел отклонение в дясно по платното и не се е съобразил с движещия се в дясно от лек автомобил. Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение. Също така, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта.

По отношение на твърдяното нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП настоящият състав намира следното:

Съгласно чл. чл. 20, ал. 1 ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Фактическото описание на деянието, описано в АУАН и НП попада в обхвата именно на цитираната по-горе правна норма. В настоящия случай правилно първоинстанционния съд е приел, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че водачът на МПС, което е причинило ПТП, като не е контролирал управляваното от него МПС и е закачил и счупил страничното ляво огледало на паркирания лек автомобил с марка „Д.“.

За това нарушение в НП е посочена санкционната норма на чл. 185 от ЗДвП – 20 лв., който е абсолютно определен, поради което и настоящият състав на АССГ приема за правилен.

По отношение размера на наложеното наказание в размер на 200 лева настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер.

По отношение на нарушението по чл. чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП настоящият състав намира следното:

При установената от СРС фактическа обстановка изводът за съставомерност на деянието е правилен. Касаторът, в качеството на водач на пътно превозно средство, който е участник в пътно транспортно произшествие и при липса на съгласие относно обстоятелствата по настъпване на инцидента е бил длъжен като участник в ПТП, да не напуска местопроизшествието до пристигането на представители на съответната служба за контрол на МВР и да изпълнява дадените от тях указания, с което е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че в конкретния случай той изобщо не е уведомил компетентната служба на МВР за настъпилото ПТП, както е напуснал и местопроизшествието. Уведомяването е станало от другото лице (св. И.), което обстоятелство не го освобождава от личното му задължение за уведомяване, дори и само, за да се установи неговата самоличност, поради което правилно е бил санкциониран. Следва да се допълни, че водачът е разбрал за настъпилото ПТП и за нанесените имуществени вреди върху паркирания лек автомобил „Д.“, тъй като е разговарял със свидетеля И., която го е уведомила за тези

обстоятелства и въпреки това не е уведомил контролните органи.

Тежестта на доказване в административно -наказателното производство е на страната, която оспорва НП и която следва да ангажира всички необходими доказателства във връзка с оспорване извършване на нарушението, предмет на наказателно-административния контрол. В този смисъл, нито с жалбата, нито в хода на делото касаторът не е ангажирал каквито и да било доказателства, подкрепящи твърденията му, изложени в жалбата.

Останалите, наведени от касатора касационни основания, също са подробно обсъдени в мотивите на решението на районния съд, изцяло възприети от настоящия състав. Същите мотиви съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти. Последните по несъмнен начин обективират извършването на нарушението, за което са наложени наказанията на санкционираното лице. Поради това, решението е обосновано и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 130 лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XXV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2025 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 107-ми състав по анд. № 11623/2024 г.

ОСЪЖДА К. К. И. да заплати на СДВР 130 лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: